

A fekvőbringás világutazót nemcsak a hazai, hanem a mexikói média is felfedezte magának, hírnevének pedig számos étkezést, szállást, sőt ingyen fogászati kezelést is köszönhet – igyekszik még kiélvezni azt az egy hónapot, amit a kontinensen tölt.

Az Amerikai Egyesült Államoknál kevésbé rendezett, de közvetlenebb világba csöppent a székelő világutazó Mexikóban. A Góbé termékcsalád által támogatott fekvőbringásból ott is hírességet fabrikáltak már: két újság és egy tévéadó is bemutatta a mindig mosolygó, a hőségben való bringázástól sötétbarnára sült idegent.

Kobrát először július 9-én kapták lencsevégre, Juarez városában, közvetlenül azután, hogy az Egyesült Államokat maga mögött hagyta.

Biztonságos környezetből a bizonytalanba

Nyolc tagállamon karikázott végig, utoljára El Pasóban szállt meg a fejlett régióban, a mexikói határ közelében: a lakott területek között olykor igencsak jelentős távokat kellett megtennie, ezért bőségesebb vízkészlettel gazdálkodott az utóbbi napokban, és előre lefoglalta a szálláshelyeket egy bringás közösségi portálon.

„Nagy tehénfarmok mellett vezet el utam. Szegények füvet nem láttak még életükben. Ezért olcsó itt a marhahús. Na, azért láttam legelőn élő csordákat is Amerika északibb részein. Egyre nagyobb lett a forgalom, ahogy haladtam a város felé. Egymást érték a kamionok, egyre veszélyesebbé vált gurulni.

Megállt egy rendőrautó mögöttem, és javasolta, hogy menjek a párhuzamos, kisebb úton. Ez az utolsó napom Amerikában, nem kellene most baleset érjen. Itt és Új-Zélandon volt a legbiztonságosabb a bicajozás, és mégis ezekben az országokban rémülődznek legjobban az itt élők, hogy milyen veszélyes a forgalom.

Idejében értem be vendéglátóimhoz. Egy nagyon barátságos nő fogadott. Elnézést kért, hogy férje nem tud lejönni köszönteni, mert beteg, és csak a kanapén van helyem, mert a külön szobába jött egy lány. Vendégek könyve telve volt átutazók fényképeivel" – újságolta.

Mosoly és igazi mosoly

Az Egyesült Államokban töltött két hónap alatt szerzett tapasztalatai meglepően jók – mint arról beszámolt, egy arrogáns Amerikára számított, ehelyett azonban meglehetősen élhető világot látott ott, némiképp természetellenes légkörrel vegyítve.

„Van tej, és van real tej. Van vaj és real vaj. Van burger, real burger, van mosoly, és van real mosoly. Az emberek tényleg udvariasak, a gazdaság, tudjuk, nagyon jó. Az átlag amerikai keres 3000 dollárt, és lehet kapni fél dollárért szalonnás paszulykonzervet. Szélsőséges példa, de a szükségleti dolgokat mindenki megveheti. Itt is vannak panaszkodók elegenden.

Itt az nem tetszik az embereknek, hogy nagy a különbség a nép és a gazdagok között. A természetvédelmi parkok lenyűgöztek engem, de itt is panaszkodott egy régi természetjáró, hogy túl sok kezdett lenni a törvény. Ez igaz, de így több millió ember számára tették elérhetővé ezeket a természeti csodákat, és természetes állapotukban csodálhatja bárki.

Amerikában szinte mindenütt szabad bicajozni az autópályákon. Nem tiltják, mint otthon, és közben az én biztonságomról fecsegnek. A rendőrt a közösség választja: nem hatalmat véd, az emberek barátja. Ezekről a székely ember csak álmodozik. A jólét persze nem mindenkinek jó. Rengeteg elhízott embert láttam, főleg ahogy jöttem délre" – fogalmazta meg gondolatait.

Korábban, a július 4-ei, függetlenség-napi ünnepségen arra is rájött, hogy a lakosság nem mindenütt duhajkodó típusú: „Duncan városka hatszáz lakójának több mint fele részt vett az ünnepélyen a főúton. Elöl a település seriffje haladt, aki nagy népszerűségnek örvend az emberek körében.

Következtek az önkéntes tűzoltók, farmerek, a kocsmáros, családok, diákok, csoportok, egyesületek. A jelenlévők másik része tapsolt nekik. Éjszaka sokáig szólt a countryzene, de az

itteni mormon lakosság mulatozós kedve messze elmarad az otthoni balkán hangulattól."

Híd a nemzetek között

Új-Mexikóból Mexikóba való átkelése némiképp eltért az átlagostól: „a maradék negyven dollárt be akartam váltani mexikói pénzre. Egy valutaváltóval szemben álltam meg. Fél méteres betűvel hirdették a dollár árfolyamát 12,8 pesóért az ablakban.

Nem volt a legjobb, de elindultam feléjük, át az úton. Látszott szándékom, nyakamban a pénzes táskával, mert amikor a váltó elé értem, megfordították a kartont, aminek hátán kisebb árfolyam volt. Fordultam is meg, neki a határnak.

A határon egy hídon kellett átsétálnom, aminek az elején fél dollárt kértek el, a mexikói részen pedig már senki nem volt. Senki nem ellenőrzött, kérdeztem egy egyenruhást a vízum felől, de intett, hogy menjek. Nem jelentkeztem ki Amerikából, nem jegyeztek Mexikóban. Furcsának találtam, mert a konzuli oldalon felhívják a figyelmet arra, hogy az országból való kilépésnél kérik a bejelentkező űrlapot."

Fejletlen, de közvetlen Mexikó

A fejlettebb, civilizáltabb országot maga mögött hagynia felemás érzés volt: „Nagy volt a változás Amerika után, mintha Indonéziába kerültem volna. Nagy a tömeg, koszosak az utcák, de barátságosak az emberek. Veszélyes bicajozni, nem is tudtam zenét hallgatni egész nap" – számolt be.

A terep nem a legkönnyebb, az eddigi út egészét tekintve sem: az út szélén mindenféle szemét, tüske, illetve a teherautók gumijából levált darabkák hányódnak – az utóbbiban lévő drótdarabkák, illetve a tüskék lépten-nyomon belefúródnak BéBike kerekeibe, számos defektet és bosszúságot okozva az utazónak. Az emberek kedvessége azonban mindenért kárpótolja az utazót.

„Az amerikaiak kedvesek, de kérni kell őket. Akkor teljes őszinteséggel segítenek. A mexikóiak elébe mennek a dolognak: megállnak az autóval, rákérdeznek, hogy van-e szükségem valamire, üdítőt, italt kínálnak, vagy felajánlják az ingyenes gyógyítást” – fejtette ki Kobra. Rögtön az első mexikói éjszaka rendhagyó módon sátorozott: a Samalayuca nevű faluban egy rendőr a központi parkba irányította.

„A forróság elmúltával előkerültek a falu fiataljai és gyerekei. Volt társaságom bőven, sőt még kosaraztam is. Amerikában mindenki figyelmeztetett, hogy Mexikó ezen része nagyon veszélyes a drogbandák miatt. Megterveztem, hogy ezen a részen minél biztonságosabb helyen aludjak, erre itt a falu közepén, mindenki szeme láttára házat építettem” – számolt be blogján.

A bringások határtalan barátsága

Az utazó népszerűségét egyértelműen növelték médiaszereplései is: a második cikk rögtön az első után egy nappal született, Villa Ahumad településen. Egy üzletben véletlenül futott össze egy újságíróval és önkéntes barátjával, akik segítettek neki szállást találni a helyi tűzoltóállomáson, de új barátai étellel is ellátták.

A következő napokban aztán számos mexikói állította meg út közben, hogy fényképet készítsen vele. A harmadik sajtómegjelenés Chihuahua városban következett, ahol több napot is töltött a helyi bringás klub meghívására – ők szereztek neki szállodai szobát, ingyenes fogászati kezelést, és számos közös programot terveztek.

A helyi biciklisek jövőre terveznek egy európai turnét, Kobra már meg is hívta őket Udvarhelyre. Mint kiderült, a mexikóiak általában nem tudnak jól angolul, de új barátaival, vendéglátóival remekül tudtak kommunikálni.

„A beszélgetéskor kiderült, hogy nincs bicajosút Mexikóban. Hasonlók a problémák, mint Székelyföldön. Sok a baleset, utak, terek tervezésénél nem veszik figyelembe a biciklisek igényeit. Civil szervezetek, újságírók próbálják felhívni a figyelmet erre, és egy egészségesebb

életformát népszerűsíteni" – írta Kobra.

Egy kis lazítás is belefért a programba: „A zene hangosan szól mindenhol, a sör finom, a tequila eredeti. Az ízek fantasztikusak” – újságolta a világjáró.

Kobra a továbbiakban Mexikóváros felé veszi az irányt, addig a mostani, több mint 26 ezer megtett kilométerből közel huszonnyolc lehet. Augusztus 20. körül tervez átrepülni Európába, pontosabban Lisszabonba, ahonnan még 4–5000 kilométeres út vár rá, amíg hazaér – tervei szerint karácsonyra. A világjáró további útjáról hamarosan ismét tudósítunk.